

DANIEL GLATTAUER

A HETEDIK HULLÁM

PARK KÖNYVKIADÓ

A fordítás alapjául szolgáló kiadás:
Daniel Glattauer: *Alle sieben Wellen*, Goldmann, 2009

Fordította Kajtár Mária

Minden jog fenntartva.

A könyv vagy annak részlete semmilyen formában
– elektronikus, mechanikus úton vagy fénymásolatban –
sem közölhető a kiadó előzetes írásbeli engedélye nélkül.

Copyright © by Deuticke im Paul Zsolnay Verlag, Wien, 2009
Hungarian translation © 2010 Kajtár Mária

Magyar kiadás © 2010 Park Könyvkiadó, Budapest
Szerkesztette Lendvay Katalin
Felelős szerkesztő Szalay Marianne
Műszaki szerkesztő Kuha Zulejka
A borítót tervezte Gerhes Gábor
A belső oldalakat tervezte és tördelte Köböl Vera
Készült a Kinizsi Nyomda Kft.-ben
Printed in Hungary

TIZEDIK FEJEZET

Másnap este

Tárgy: bocsánat

Sajnálom, ha utálatos voltam. Pillanatnyilag nem vagyok a legjobb passzban. Majd jelentkezem. Szeretettel, Leo

Két óra múlva

Re:

Semmi baj. Jelentkezz, ha megint jelentkezel. Egyáltalán nem kell a legjobb passzban lenned. Megelégszem a második legjobb passzoddal is. Emmi

Három nap múlva

Tárgy: a passzom

Kedves Emmi, miért van három napja olyan (magunk közt szólva gyötrő) érzésem, hogy türelmetlenül várod a magyarázatomat, miért nem vagyok épp a legjobb passzban? Üdv, Leo

Négy óra múlva

Re:

Valószínűleg mert szeretnéd megmagyarázni. Ha feltétlenül szeretnéd megmagyarázni, magyarázd el egyszerűen, és ne kerülgesd a forró kását.

Tíz perc múlva

Vá:

Nem, Emmi, egyáltalán nem szeretném megmagyarázni! Ugyanis egyáltalán nem tudom megmagyarázni, mert még magamnak sem tudom megmagyarázni. Paradox módon mégis azt hiszem, hogy magyarázattal tartozom neked. Ezt mivel magyarázod?

Nyolc perc múlva

Re:

Sejtelmem sincs, Leo. Lehet, hogy hirtelen feltámadt benned a paranoiás vágy, a passzmagyarázkodhatnék. (Ez egyébiránt teljesen új vonásod.) Ha akarod, megkérdezem a pszichológusomat, hátha ismer egy jó passzmagyarázóvágyszakértőt.

Görcsoldóként pedig: szükségtelen megmagyaráznod, hogy miért „nem vagy pillanatnyilag a legjobb passzban”. Úgyis tudom.

Három perc múlva

Vá:

Nagyszerű, Emmi! Akkor kérlek, magyarázd meg!

20 perc múlva

Re:

Zaklatott vagy („...”) miatt, jó rendben van, Pamela. Bostonban vendég voltál nála. Boston után ő volt vendég nálad. Vagy egyszerre és váltakozva vendégek voltak egymásnál, például Londonban, vagy akárhol, mindegy, hogy hívják a díszletet. Most azonban a földrajzi viszonyok változásával megváltoznak a szerelmi viszonyok arányai is. Ide jön hozzád, és nálad marad. A távkapcsolatból közeli kapcsolat lesz. Vagyis: az emberi kapcsolatok hétköznapijai következnek a saját négy falad között, a „romantikus hétvége teljes ellátással” helyett. Ablakpucolás és a kimosott függönyök felakasztása ahelyett, hogy vágyakozva bámulnátok ki az ablakon a vágyak távoli tájaira. Egyébként nem egyszerűen csak hozzád jön. Miattad jön. Érted jön. Egy lapra tesz föl mindent: terád. Magadra veszed a felelősséget érte. Természetesen már a gondolata is stresszel. Félsz a bizonytalantól, bágyasztó érzés, hogy hirtelen minden megváltozik köztetek. A nyugtalanságod érthető és jogos,

Leo. Pillanatnyilag egyáltalán nem is lehetsz „a legjobb passzban”. Mi várható akkor az utána következő passzodtól, életed ez után következő fejezetétől? Meggyőződésem: fogtok még ti gyereket ringatni! Szeretettel, szép estét kívánva, Emmi

Hét óra múlva

Tárgy: te napló

Hahó, Emmi, már biztosan alszol. Úgy kettő vagy három óra lehet. Pillanatnyilag egyáltalán nem iszom alkoholt, ezért nem is bírom. Ez most csak a harmadik pohár, és minden összefut a szemem előtt. Jó, jó, szép nagy pohár, elismerem. A bor 13 és fél százalékos, ez áll a címkén, ez a 13 és fél százalék alkoholtartalom már mind a fejemben van, a maradék nyolcvanhat vagy nyolcvanhét még az üvegben. Most ezt iszom, mivel már nincs több alkohol az üvegben. Csak a fejemben. De ez már a második üveg, beismerem.

Te, Emmi, el kell árulnom valamit: te vagy az egyetlen nő, akinek írok, akinek úgy írok, ahogy írok, amilyen vagyok, amilyen a hangulatom. Te tulajdonképpen a naplóm vagy, csak te nem maradsz olyan csöndben, mint egy napló. Te nem is vagy olyan türelmes. Mindig mindenbe beleártod magad, mindig visszavágsz, vitatkozol és összezavarsz. Arcot, testet és alakot öltött napló vagy. Azt hiszed, hogy nem látlak, azt hiszed, hogy nem érezlek. Tévedsz. Tévedsz. Milyen nagyot tévedsz. Ha írok neked, akkor mindig egészen közel húzlak magamhoz. És ez mindig is így volt. És amióta „személyesen” ismerlek, tudod már, amióta szemközt ültünk egymással, azóta, szerencsére senki nem mérte meg a pulzusomat, azóta... ezt soha nem mondtam el neked, nem is akartam... minek? Te férjnél vagy, a férjed szeret. Súlyos hibát követett el, hallgatott. Ez tulajdonképpen a legsúlyosabb hiba. De meg kell bocsá-

tanod neki. A családdhoz tartozol, ezt nem azért mondom, mert ami az értékeket illeti, konzervatív vagyok, ugyanis egyáltalán nem vagyok értékonzervatív, de talán egy kicsit mégis értékonzervatív konzervatív vagyok, de konzervatív nem vagyok, azt nem. Hol is tartottunk? Emmi, ja igen, megvan, te a családdhoz tartozol, mert hozzájuk tartozol, a családdhoz. És én Pamelához tartozom, vagy ő tartozik hozzám, tökmindegy. Nem, nem küldök képet róla. Képtelen vagyok rá, ez nekem túlságosan (...) nagyon is kirakatba tenném, megérted, ugye, miért is tenném? Emmi, ő más, mint te, de ő szeret engem, és eldöntöttük, hogy boldogok leszünk, jól összeillünk, van jövőnk, elhiheted. Nem baj, hogy ezt megírom neked? Most dühös vagy rám?

Emmi, neked és nekem már régen abba kellett volna hagyunk. Így nem lehet naplót írni, ezt ember ki nem bírja. Nézel rám – te azt írnád: mindig úgy, úgy, úgy, de úgy nézel rám. Én pedig látlak, ahogy rám nézel, amikor azt mondod, hogy úgy, úgy, de úgy, és én mondhatom, amit akarok, hallgathatok, ameddig akarok, csak nézel rám a szemeddel/a szavaiddal. Minden betűd rám kacsint, úgy, úgy, de úgy, hol így, hol úgy, máskor amúgy. Minden szótagban benne van a tekinteted.

Emmi, Emmi, pocsék volt ez a tél. Nem volt kellemes karácsony, és boldog újév sem Emmi Rothnertől. Tényleg azt hittem, hogy elmúlt. Azt írtad az után az éjszaka után, hogy VÉGE. Ez az éjszaka, aztán VÉGE, nemcsak vége, hanem VÉGE is, és ez túl sok volt. Leírtalak. Akkor minden elsüllyedt, akkor már nem volt semmi. Napló sem. Nap sem. Csapnivalóan üres időszak volt, elhiheted. De Pamela szeret, ez biztos.

Emmi, emlékszel arra az éjszakára? Azt nem lett volna szabad megtennünk. Olyan dühös voltál, olyan elkeseredett, olyan szomorú, és mégis olyan, olyan, olyan (...). A léleg-

zeted az arcom fölött, a szememben, bevette magát a recehártyám alá. Lehet ennél közelebbi közelség?

Milyen gyakran álmodtam erről, mindig ugyanazokat a képeket láttam. Ilyen szoros ölelésben, és aztán örökre megdermedni (...). És már csak a lélegzetedet érezni.

De most legjobb lesz, ha nem írok tovább. Egy kicsit bepiáltam, erős ez a bor, mindegy, hogy alkohollal vagy a nélkül. Emmi, még tizenöt éjszaka, aztán jön Pamela. Akkor új élet kezdődik, te azt mondod, fejezet, én azt, élet. De nem vagyok értékonzervatív, csak egy kicsit. A te életed Bernhard és a gyerekek. Ne fejezd be velük. Aki csak fejezetekben él, annak a számára nincs távlat, nincs lendület, nincs értelme az egésznek. Az tétova, töredezett, semmitmondó részletekben él. Végül is mindenben megrövidíti magát. Egészségedre!

És most, mindegy, most megcsókollak, én naplóm. Kérlek, ne nézz rám így!!! És bocsásd meg az ilyen e-maileket. Pillanatnyilag nem vagyok a legjobb passzban, de még a második legjobban sem. És egy kicsit berúgtam. Nem nagyon, egy kicsit. Hát így. Stop. Ennyi. Elküldeni. Vége, nem VÉGE, csak vége, Leód